

Володимир Гнатюк

The book cover features a surreal, painterly illustration. In the upper left, a red circle contains a vibrant orange and red flower. To the right, a dark red silhouette of a person stands against a background of swirling blue and green colors. A dark, angular shape is positioned in the lower center. The overall mood is melancholic and artistic.

*Квітка
печалі*

Володимир Гнатюк

Квітка печалі

Київ
ДП «Експрес-об'ява»
2025

УДК 82-1(477)
Г 56

*Світлій пам'яті брата Миколи і
сестри Людмили присвячую...*

Гнатюк В.М.

Г 56 Квітка печалі. К : ДП «Експрес-об'ява», 2025. 108 с.

ISBN 978-617-7389-37-7

Нова книжка віршів «Квітка печалі» несе в собі як біль і людські страждання, безпосередньо пов'язані з лихоліттям російсько-української війни, так і ліричні проникнення у чутливий світ краси, любові, гармонії, вражаючих зорових і слухових образів. Інколи вони набувають філософського звучання, мінорної тональності, непроминутих роздумів про цей поліфонічний світ і нашу присутність у ньому.

Ці поетичні мініатюри – свідчення глибинних спалахів нерозгаданої таємниці людської душі, яка запалює зорі, щоб світити кожному із нас.

Обкладинка книжки віршів виконана народним художником України Валерієм Франчуком, ілюстрації – колаж, змодельований із живописних полотен Валерія Франчука в інтерпретації його доньки Марічки Франчук.

УДК 82-1(477)

ISBN 978-617-7389-37-7

© Володимир Гнатюк, 2025

«А світ і далі виринає в слові...»

Ця поетична збірка Володимира Гнатюка є своєрідним продовженням неспішної і проникливої розмови автора з читачем у попередній книжці віршів «Любові промінь золотий», яка побачила світ передвоєнного 2021 року. Я тоді мав тиху радість, у непростий для себе час, поділитися роздумами над прочитаним, знаходячи чуттєві мотиви, суголосні моїм сердечним radoцям і болям.

І ось переді мною нова книжка вже знайомого мені автора.

Один із лейтмотивів цієї збірки – війна. Війна, яка підступно вторглася в наше повсякдення кривавим вогненним смерчем («Війна ввірвалась бомбами і страхом»), руйнуючи життя і долі і назавжди зламавши світ, в якому ми жили в мирній країні, раділи сонячному ранкові, світлому дневі й тихій ночі, втішалися радістю спілкування з рідними й дорогими для нас людьми... Хижа гігантська

потвора в подоби́зні озброєної армади рашистських окупантів вдерлася в наш світ, поставивши українців перед неминучим вибором: свобода в рідній і вільній країні – або рабство під кривавим чоботом загарбника, загибель від рук ненависного лютого ворога.

Володимир Гнатюк переконаний, що українці не відступлять перед навалою новітньої дикої орди і неодмінно переможуть у кривавому двобої, бо світло завжди перемагає пільму, і меч у руках оборонця рідної землі «горить як невтолима спрага, // Січе й рубає прокляту русню». Він вірить, що «Моя земля новий збудує храм, // Щоб Божа Матір спів її почула».

У контексті війни Володимир Гнатюк досить своєрідно описує сон, що «зійшов під небеса осінні», і в якому ліричний герой (ми, певно, впізнаємо в ньому самого автора в юному віці) «забіг за пирогом // До хати під каштанами і сонцем», і в якому «Ще так далеко до ракет і бомб». Але це, на жаль, – лишень ілюзія або ж сюжет з подаленілого минулого, бо дійсність інша, дійсність жорстока й невблаганна, бо «день в розбурханих вітрах», і йде кривава війна не на життя, а на смерть, а в стривоженому серці «нишком затаївся страх»...

Автор «Квітки печалі» – тонкий лірик, який вловлює, здається, найтонші нюанси й коливання світовідчуття і талановито влітає їх у мелодію слова, передає читачеві як мінорну музику душі, чутливої і спраглої гармонії цього неогортанного світу.

Оригінальний поетичний стиль Володимира Гнатюка – класичний, якому притаманні пластичність, пастельна тональність і глибока образність. Є в ньому щось від лірики Максима Рильського, а легкий приглушений щем, захований в скупих рядках його поезій, можливо, чимось нагадує сугестивне письмо ще одного корифея нашої літератури – Володимира Свідзінського. «Чуття вини приходить восени, // Коли вже тінь лягає на дорогу», – за зовні, здавалося б, простими, буденними словами ховається екзистенційний смуток і біль від не пройденого і втраченого ліричним героєм на життєвих перехрестях.

А ще ці рядки читаються як філософські роздуми про сенс життя і про місію нашої присутності на грішній землі, як сердечний біль за минулим, за тим, що відбулося, відболіло й відійшло у світлу елегійну пам'ять:

Такий вже спогад випав у вікні:
І небо й сад, і чепелька дзьобата
На сонці – кіт, і сонце у човні,
І мама й тато, і батьківська хата.

Ці пронизливі рядки змушують читача замислюватися над тим, заради чого людина приходить на цей світ, що їй назначено Богом, і як ми долаємо шлях, відведений нам у теперішньому нашому пришестьї. У віршах Володимира Гнатюка переплітаються минуле й сьогодення, радість життя і вічна загадка непізнаного для нас, смертних, таїна і тягар довічної розлуки з рідними для нас людьми, які відійшли за небокрай.

Доволі випукло проступає у віршах Володимира Гнатюка тема самотності («Сидів самотній одинокий птах») і тема печалі («Печаль, як квіти: темні і бордові»), – так ніби автор у своїх віршах прагне втекти в самоту, яка «туманом ходить в полі», залишитися наодинці з собою, аби прожити й відчути цю невловиму миттєвість, яка ось зараз ніби тут, з тобою, але тобі не дано її прожити й зупинити, щоб відчути сповна, бо нам, за відомим сюжетом із світової класики, не дано цього...

А світ і далі виринає в слові,
І слово в Бога, слово серед нас.
Та от печаль, як квіти мармурові,
Іде за нами крізь роки і час.

Осінь і зима як тема затухання й завмирання природи з її споконвічним колообігом – одна з домінуючих у ліриці Володимира Гнатюка. А ще спомини про весну юності («І вже ніхто не відає, не знає // Чи був той кінь на березі ріки»), про неповторний первоцвіт кохання («За літами знову засвітилися // Первоцвіти пристрасті забав»); («Ми в хуртовині долями зійшлися, // Щоб цілий вік любити і кохати»).

А ось щемливе поетове звертання до мами, спочилої на вічному пружі:

Ви мені вишивали хрестиком
Вечорами на полотні
Свою ніжність – волошки букетиком
І любов, як зорі ясні.

Я тепер рушниками щеплений,
Заговорений на життя.

*Синя нитка у небо вилетена,
А червона – у майбуття.*

Поетичний світ автора «Квітки печалі» неповторний і сповнений до болю знайомими для кожного з нас почуттями й відчуттями: любов і ненависть, радість і печаль, світло і тінь... Ці екзистенційні мотиви неперепутні під вічним небом, але кожен талановитий автор їх проживає і відтворює на письмі щоразу по-своєму, пізнаючи і даруючи читачеві неповторну й щемливу радість співтворення і співпереживання.

Безперечно, вірші Володимира Гнатюка потверджують стару як світ, але завжди молоду істину: у кожного з нас є своя окремішня дорога до серця.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

Розділ I

Війна ввірвалась бомбами і страхом

*С*лова гартую у душі,
Які це спалахи вогненні:
То йдуть смарагдові дощі,
То світять зорі безіменні.

*В*буремний час –
Серця із сталі.
Злетів Пегас –
Квітка печалі.
І у вогні
Стрімких баталій
В руках війни
Квітка печалі.

Воїну

Війна ввірвалась бомбами і страхом,
Моя земля здригнулась від убивць.
Іде орда міста пустити прахом
У вихорі кривавих косовиць.

Народу гнів і богатирська сила,
Зросла ураз до полум'я зірок.
Тебе, москва, земля моя створила,
Тобі і кулю пустить у висок.

Іди й гаси скаженого рашиста,
Вбивай його без страху і жалю.
Хай кров'ю він поплатиться за звірства,
Коли на землю зазіхнув мою.

Не крайся ти: це помста чи відвага,
Це бій чи просто заколот вогню?
Твій меч горить, як невтолима спрага,
Січе й рубає прокляту русню.

Знову триває бій,
Куля ворожа, стій!
Стань, зупинися, війна,
Смерті рука вогняна.

Б'є і руйнує змії
Дім і світанок мій.
Та не здолати русні
Край мій у лютій війні.

І на сталевих, зімкнутих руках
Твоє тримають небо, Україно,
Ті кіборги, які торують шлях
Від подвигу до вічного спочину.

І хай їм грець, ненависним хортам,
Отій русні і карликам з аулу.
Моя земля новий збудує храм,
Щоб Божа Матір спів її почула.

*Х*то ти такий, ворожий піхотинцю?
З яких колисок виросло дитя?
Чи зайчик передав тобі гостинця:
Любов від мами – заповідь життя?

Що ти знайдеш в моїх піснях і думках,
В шаблях козацьких, що вражали світ?
Живи і бійся, знай про це і думай,
Що смерть твоя за кулею стоїть.

*Н*ароде, чуєш, дзвонять дзвони,
І сходить Божа благодать,
Горить московський цар на троні
І вся його кремлівська рать.

Хапає полум'я червоні
російські стяги і зірки,
Лисиці брешуть, дзвонять дзвони,
Конають рускі бандюки.

Темніють дні, не світяться планети,
Мабуть, земля втомилася від нас.
Лютують війни і гримлять багнети,
Герої гинуть в профіль і в анфас.

І дзвонять дзвони, і чорніють храми
Від сліз, хусток і вічних домовин.
А Бог мовчить нетлінними вустами
У вітварі серед чужих провин.

Хто кому так тяжко завинив,
В яку добу зламалася дорога?
Щоб кожну ніч, як вибух, серед снів
Об серце розбивалася тривога.

Чиєсь життя загорнуть у пільму,
Хтось буде Бога гаряче молити:
«Спиніть це вбивство, заберіть війну,
І сльози матері, над свічкою проліті».

Згасає день в розбурханих вітрах,
В неспокої стихає неспокійне,
Принишк і нишком затаївся страх,
І сон зійшов під небеса осінні,
В якому ти забіг за пирогом
До хати під каштанами і сонцем.
Ще так далеко до ракет і бомб,
Коли у тебе юність охоронцем.

Дощі не йдуть. Вже їх ніхто не кличе.
Втомився сад від сонячних напруг.
Осіннє небо дивиться в обличчя:
Ні хмар тобі, ні видимих недуг.

Європа заливається дощами,
Ті повені, як лютий сатана.
А в нас на сонце сіли чорні плями,
Дощі не йдуть, іде страшна війна.

Сніжить на сході і в Карпатах,
І світ сніжинка веселить.
У сніжки вийшли діти грати,
Бо за вікном таки сніжить.

Сніжить печаями і болем,
Війною небо клекотить.
Подай свій голос, моя доле:
Ракети, бомби, міни – Боже? – сніжить.

У країно моя, у твоїй боротьбі
Кожне «я» – це присяга солдата:
Беззавітно і вірно служити тобі,
Щоб здолати московського ката.

І озветься земля до героїв своїх,
Покладе на плече пошматовані руки,
Відігріє серця від кривавих боїв,
Від такої тяжкої у війнах розлуки.

*Т*и на нулі. Тепер війна і ти,
Холонуть димарі чужої хати.
Горить земля від сліз та гіркоти,
Коли її спустошують гармати.

Ти з кожним днем звикаєш до біди,
До рук своїх з заліза і граніту.
Ідуть герої дужі й молоді,
Несуть любов у полум'ї зігріту.

Стелися, барвінку, покритий війною,
Над воїном вбитим, його головою.
Стелився барвінок печалі рікою
Від смерті на полі і до упокою.

А в небі над світом зозуля кувала,
Бійцю, що загинув, літа додавала.
І мати просила, щоб та не змовкала,
Стояла і сина літа рахувала.

*К*оли мовчать ракети й кулемети
І знов вбивати кулі не летять,
Ти посміхнувся сонцю на планеті
І обернувсь обличчям до життя.

Воно в твоїй уяві знемагало:
Не та робота, друзі та пісні.
І у любові так любові мало...
І так багато смерті на війні.

*З*има і дощ, беремо парасолю,
Сирени виють, холодно душі.
Дитя у ліжку скрикнуло від болю,
Бо знов за крок від смертної межі.

Йому давно не снилися звірята:
Лисичка, Зайчик, Вовчик-панібрат.
В дитячий сон ракетами стріляти
Іде російський лиходій і кат.

Забілили сніги, заболіло у серці,
Третій рік у війні, переборюєм страх.
І прийшли нас вбивати сусіди у берцях,
Щоб за вітром козацький розвіяти прах.

Та не чули вони про гетьманські клейноди,
Про Богданів уставлений вольності стяг.
І в запеклім бою, у смертельному сході
Буде землю ковтати московський варяг.

Летять качки в осінню синю даль,
Несуть на крилах землю посівілу:
Оті три літа, як війни літа,
Коли душа у зашморгу німіла.

Куди ж ви, каченяточка мої,
Мою згорьовану несете Україну?
І в осені через тяжкі бої
Чорніє золото, коли герої гинуть.

*Н*астане тиша, тиша від війни,
Світанок гляне радості сльозою.
Твої, Вітчизно, дочки і сини
З останнього живими вийдуть бою.

І буде чути, як пульсує кров,
Як у мовчанні змовкнули гармати.
Ти переміг, солдате, і зборов
Цей мир, як меч, в своїх руках тримати.

*І зорі пахнуть
травами
вночі*

Збираю осінь у рясний букет,
Багряне, мідне, сіре, бурштинове.
Сумна і ніжна, як пташиний лет,
Зійде печаль у небо вечорове.

Все ніби так: тумани і дощі,
Десь перехожий ледве в полі мріє,
І зорі пахнуть травами вночі,
І місяць в повноті своїй зоріє.

За крок до осені

Ще літо зріє кавунами,
Літає в полі комашня,
І погляд мами за світами
Тебе в обіймах обійма.

І стане тепло, тепло й світло,
Душа озвалася жива,
Зійшла жарким, спекотним літом,
Де пахне яблуком трава.

С тупаю в осінь, скоро сімдесят,
Бринять жоржини ніжні, пелехаті.
Як видиво, цвітуть і мерехтять
В бабуні мальви сонцем біля хати.

Озветься в серці почуття вини
За метушню з порога до порогу.
Чуття вини приходить восени,
Коли вже тінь лягає на дорогу.

— Алло? Я слухаю? – а чую осінь.
Кладуть тумани руки в рукави.
Пасеться кінь, і дощиком моросить.
— Алло? Я слухаю? – я знаю, що це Ви.

Така ж п'янка, як квітка світанкова,
Як у бокалі зведені меди.
Не треба слів, ця музика без слова,
Це наші в осені відлунюють сліди.

Забарилась осінь, загуляла,
Десь перечепилася крилом,
І пришестя на престол проспала,
Не махнула царським рукавом.

В запалі програлася до нитки,
Розплатилась золотом і втім
Звіялась до літа, як до тітки,
Хай з похмілля яблучок поїм.

Цей Ботанічний сад*—
святковий шал ламбади
У візерунках сонячних танків.
Там звірі з дерева – хранителі Еллади,
Мов вершники, здіймаються доквіл.

Здається, світ притих у суголоссі.
Дуби і я, і жолуді в саду.
Стоїть зі мною неймовірна осінь
І обіймає душу молоду.

* Ботанічний сад НУБіП України.

Бабине літо

Літає літо, літечко літа –
Мережена, срібляста павутина.
Чиясь в обіймах мрія золота,
Чиясь забута в осені світлина.

Вона бентежить і тамує кров,
Торкнеться прядивом багряних хороводів.
І хто кого під зорями зборов
У літо бабине закоханих мелодій.

Не чутно музики і слів,
Мовчанням ліг мороз на вуха,
І заметіль мела щодуху,
В яку вчепилось сто чортів.

І вітер обривав дроти,
Ніхто нікого вже не слухав,
Як гедзь, літала біла муха
В холодних шатах дрімоти.

*Н*а діл і гори впав сніжок,
Такі маленькі білі сніженята,
Як ніби фокусник подув в ріжок –
І дітлахи з'їжджають на санчатах.

А сніг іде і сипле без кінця,
І падає на руки білим пухом,
Сніговику усмішка до лица
І ця зимова майже завірюха.

*С*тоїть зима без снігу і морозу,
Глузує вітер з сніжних королів.
І сутінь нам щодень читає прозу,
І висне так на пальчиках дерев.

Прийшла пора для діток на гостинці,
У Миколая замість санок віз,
І олені спинились на зупинці:
Чи їхать возом, чи чекати сніг?

Сидів самотній одинокий птах,
В зимовий теплий синьоокий вечір.
Світилися зорі в зоряних світах,
І вітер падав з крил його старечих.

– А що мені? – так думалось йому.

– Були літа хвацькі та молодечі,

І я крильми спроваджував пітьму,

Щоб смайлик сонця сів на ваші плечі.

*Н*а зламі двох сезонних полюсів
Зима і осінь на вітрах облоги,
Студені бурі віють звідусіль,
І лист багряний просить допомоги.

Холоне день, ховаються зайці,
Заходить в хату дівтора рум'яна,
Хапає ще гарячими млинці,
А з гір зима спускається на санях.

*Т*ак несподівано зима
Свої автографи по-білому
Морозом пише, а сама
У вихорі сп'янілому.

Гаптує снігом рукави,
Мережки посипає золотом,
Яке вітри, як вартові,
Його гартують холодом.

*З*а літами знову засвітилися
Первоцвіти пристрасті забав.
І серця, як океани, стрілися
Під відлунням зоряних октав.

І у ніч жадання і неспокою
Щось таке знялося у душі,
Що зорею ти зеленоокою
Досі сходиш у мої вірші.

Осіньне небо, як волошка синя,
Несе любові світлу благодать.
І біла сукня, й музика весільна
Мені про нашу юність гомонять.

Була зима, синички чепурились,
Приїхав сват, занесли коровай.
Чиясь бабуся та й перехрестилась,
Прошепотіла: «Боже, помагай!»

На світанку запахом весни
Мрії повертаються птахами,
І чекають в березня човни
На веснянки у зеленім храмі.

Заясніють котики верби,
І шпаки шукатимуть шпаківню,
І у сонячні ранкові береги
Так охота заспівати півню.

*Р*осте верба уся в зелених шатах,
Така п'янка, як пісня солов'я.
Вона була як милосердна мати,
І мавкою здавалася здаля.

За вітром перевіяла секрети,
Від поцілунків сяяла вночі,
Її листочки брали в амулети,
Як від любові золоті ключі.

*С*вітає мить лише на мить,
Ще спить роса у маках,
Зоря ранкова мерехтить
В зодіакальних знаках.

Пливе ріка, і самота
Туманом ходить в полі,
Тече за місяцем вода
У світанковім колі.

А літом так: бджола і квітка,
І поле в ранішній росі,
І хтозна-де, і хтозна звідки
Дзвенять і кличуть голоси.

В саду вечірні перегуки,
Дрімає місяць у воді,
І ніч зорю взяла на руки
В свої долоні молоді.

Зелений коник перші робить кроки,
Буланий кінь доходить до води.
Пройшли літа́, а за літа́ми ро́ки
Лишили для прийдешнього сліди.

І вже ніхто не відає, не знає
Чи був той кінь на березі ріки,
Чи стрибунець навскоки рухавсь гаєм,
На ніженьки ступаючи тонкі.

*В*есна у травах квітами цвіла,
Бузковий сон пустила за вітрами.
Була така ласкава, як теля,
Як те «цілую» в кожній телеграмі.

І чулось із відкритого вікна
Співає липка у полоні птаства.
І буде дощ, і буря весняна,
І будуть сльози радості і щастя.

*Яблуневий
вальс*

*Володимирчу
Козаку*

Твій сад цвіте, як юності зірниця,
Танцює з вітром яблуневий вальс.
Було життя, як спалах блискавиці,
Та от з роками вибілівся час.

У тебе скриня, хата з рушниками,
Птахи на стінах, птиця у дворі.
І яблуня з квітучими руками
Тобі, як зірка, світить угорі.

*З*ай будуть очі в сонячному сьайві,
Такі ж палкі і зоряні такі.
У їх земному, вогняному драйві
Світилися дні, століття і віки.

Вони були рятунком і везінням,
На сто доріг – дорогою життя,
Були любов'ю, болем, онімінням,
Спокусою, гріхом і каяттям.

Дружинні

Краєчком ока, дотиком руки
І подихом духмяного чар-зілля
Ви осіяли всі мої роки,
Усе моє нестримне божевілля.

І навіть в ніч, коли сніги ішли,
Коли хто-де шукав своєї хати,
Ми в хуртовині долями зійшлись,
Щоб цілий вік любити і кохати.

Відчути пальчиками рук
Гарячий пульс живого слова
І ніжний щем тендітних букв,
З яких зійде Величність Мова.

І «ой» та «гей», як зойк сполук,
З яких народжується пісня.
І кожен звук, як серця стук,
Як воля Господа всевишня.

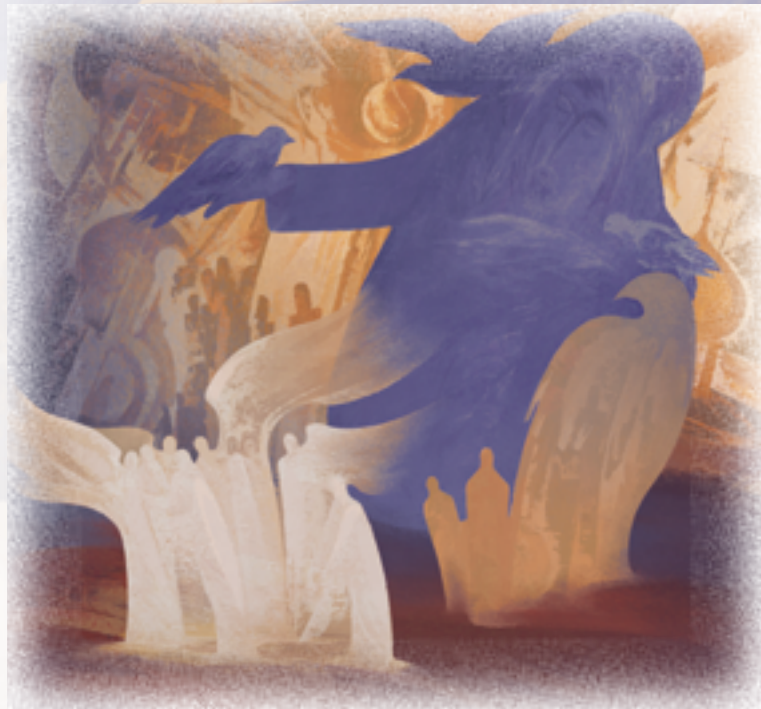
*Н*астрахано, сполохано
У лісі юну лань.
Незвані і непрохані
Ввірвались в тиху рань
Дві білочки-вертілочки,
Які збудили ліс,
Тремтіли ніжні гілочки,
І посміхався лис.

*У*жа образа в місячному сяйві
Холоне в серці, як гарячий чай.
Тепер обійми і прощання зайві
У ніч таку, хоч рідних поминай.

І хто кому яке промовив слово,
Що у душі здійнявся ураган.
В ранковій тиші сходив бурштиново
Над видноколом сонця океан.

*Ш*е світло падає на рампу,
І оживає майстер час.
Як через тюлеву фіранку
Біжать події без прикрас.

Чиясь біда шукає броду,
Чиясь журба сидить сидьма,
Чиясь зоря, як в нагороду,
Засяє барвами всіма.

Столітній дуб про молодощі марив,
Про подорож пташиного крила,
І мав на гілці оченята карі –
Зелені парасольки з-під чола.

Це був не дуб, а таємничий сховок
Для мрій дитячих про добро і зло.
Він ніби знав якийсь магічне слово,
Що нам на серці чарами лягло.

Сказала рибка золота
Рибалці молодому:
– З літами блідне красаота,
Як небо в хмарі грому.

Ти відпусти мене, а сам
Даруй любов і ласку.
І свого щастя талісман
Зумій віддати частку.

В казках пригоди зближені загадкою:
І добрі феї, й злі чарівники,
А так хотілось стрілити рогаткою
У звірину з дитячої руки.

Цей світ казок на чудеса охочий
Мене малого змалечку спіймав.
І за казками розкривались очі,
Хто був в неволі і героєм став.

У відчаї не опускайте рук,
В душі цей розпач з вами перебуде.
Це як, скажімо, після всіх розлук
Якось остання поцілунком буде.

І знову очі – сині небеса,
І знову бурі – весняні та гожі.
І на світанку випаде роса
На світлячки промінчиками схожа.

*Т*ік-так, тік-так –
Хвилини розмовляють,
Біжать, зникають, а відтак
Чиєсь життя ховають.

Від болю, заздрості і бід,
Які у хату лізуть.
В кутку чатує чорний кіт
На мишку Мону Лізу.

*П*ечаль, як квіти: темні і бордові,
Овіяла букет минущих втрат.
Пішли батьки за обрій калиновий,
Пішла сестра і попрощався брат.

А світ і далі виринає в слові,
І слово в Бога, слово серед нас.
Та от печаль, як квіти мармурові,
Іде за нами крізь роки і час.

*Ж*иття втомилось і на довголітті
Взяло та й на подушку прилягло.
І думало спочити в цьому світі,
Бо в тому, може, так би не змогло.

Переболіли втрати пережиті,
І щастя проминулися мости.
Життя втомилось пристрастями жити,
Воно жадало неба й висоти.

Спогад

Такий вже спогад випав у вікні:
І небо, й сад, і чапелька дзьобата
На сонці – кіт, і сонце у човні,
І мама й тато, і батьківська хата.

Я притулив цей образ до грудей,
Як найдорожчу і святу ікону.
А час іде і в таїнстві пряде
Чиєсь життя із сонячного льону.

Сестри

І ти лягла серед своїх,
Бабуні і дідуня,
Там брат мій під барвінком ліг
Серед гаїв відлуння.

Там вічний спокій самоти
І небо зором вище,
Але з такої висоти
Душа не стане ближче.

Мамі

Ви мені вишивали хрестиком
Вечорами на полотні
Свою ніжність – волошки букетиком
І любов, як зорі ясні.

Я тепер рушниками щеплений,
Заговорений на життя.
Синя нитка у небо вплетена,
А червона – у майбуття.

Котика Вакулі

У хаті котика Вакули
Обійми сонячні заснули.
Пішов Вакулка на хмаринку,
Забрав з собою сміху скриньку.

І там з хмаринки на хмаринку
Пливе мій котик у барвінку.
Тепер нові у нього друзі –
Всі райдуги на виднокрузі.

*П*оети не вмирають в багатолітті,
Не покидають невблаганний час.
Слова живуть, живим вогнем наліті,
Вражають серце і дивують нас.

Вони свою вимощують дорогу,
Злітають на крилатому коні,
І десь комусь у тиші монологу
Слова зійдуть, як сонце у вікні.

*В*атужило серце, зажурилося,
Скинулось у жайвір та й гайда
В той далекий край, де народилося,
Де квітує доля молода.

Там у соснах серце зупинилося,
В заводях цілющої води,
Біля рідних вікон відігрілося,
Як у світлий вечір Коляди.

Зустрінь мене, моя любове,
У дні зажури і прозріння,
Коли у небо веселкове
Зійде мелодія осіння.

Бо нам з тобою відлітати
Аж до зірок Кассіопеї,
Щоб там у всесвіті сіяти
В короні зоряних артерій.

Про автора

*Володимир Гнатюк –
поет-лірик, надзвичайно
чутливий до сприйняття і
відтворення найтонших
нюансів людської душі.*

На високий тембр поетичного слова свого часу звернули увагу Дмитро Білоус, Віктор Кочевський, Петро Засенко, Михайло Сидоржевський, а Микола Сом висловив свою думку просто і щиро: «із інтимною лірикою Гнатюка можна (і треба!) заходити на учнівський урок».

Поетичний доробок представлений у збірках «Твоє ім'я вже сходило в мене», «Небо і крила», «Зоряні побачення», «Малюнки на склі», «Любові промінь золотий».

Володимир Гнатюк – директор козацького ліцею № 283 міста Києва, очільник Всеукраїнської громадської козацької дитячої організації «Дніпровська Січ», заслужений працівник освіти України, кандидат педагогічних наук, автор концепції національного виховання учнів, втіленої у навчально-виховний процес.

Головний редактор козацького дитячого часопису «Дніпровська Січ», який ось уже понад 20 років є джерелом патріотизму у вихованні національного світогляду підрастаючого покоління. Автор ряду книг з національно-патріотичного виховання.

Відзначений літературною премією імені Олександра Олеся, Всеукраїнською премією імені Івана Огієнка в галузі освіти та Міжнародною літературно-мистецькою премією імені Григорія Сковороди.

Удостоєний високих державних і церковних нагород.

ЗМІСТ

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ. «А світ і далі виринає в слові...».....4

Розділ I. ВІЙНА ВВІРВАЛАСЬ БОМБАМИ І СТРАХОМ

Слова гартую у душі	12
В буремний час	13
Війна ввірвалась бомбами і страхом	14
Воїну	15
Знову триває біт	16
І на сталевих, зімкнутих руках	19
Хто ти такий, ворожий піхотинцю?	20
Народе, чуєш, дзвонять дзвони	21
Темніють дні, не світяться планети	22
І хто кому так тяжко завинив	25
Згасає день в розбурханих вітрах	26
Дощі не йдуть. Вже їх ніхто не кличе	27
Сніжить на сході і в Карпатах	28
Україно моя, у твоїй боротьбі	29
Ти на нулі. Тепер війна і ти	30
Стелися, барвінку, покритий війною	33
Коли мовчать ракети й кулемети	34
Зима і дощ, беремо парасольо	35
Забіліли сніги, заболіло у серці	36
Летять качки в осінню синю даль	39
Настане тиша, тиша від війни	40

Розділ II. І ЗОРІ ПАХНУТЬ ТРАВАМИ ВНОЧІ

Збираю осінь у рясний букет	42
За крок до осені	43
Ступаю в осінь, скоро сімдесят	44
– Алло? Я слухаю? – а чую осінь	47
Забарилась осінь, задуляла	48
Цей Ботанічний сад – святковий шал ламбади	49
Бабине літо	50
Не чути музики і слів	53
На діл і гори впає сніжок	54

Стоїть зима без снігу і морозу	55
Сидів самотній одинокий птах	56
На зламі двох сезонних полюсів	59
Так несподівано зима	60
За літами знову засвітилися	61
Осіньне небо, як волошка синя	62
На світанку запахом весни	65
Росте верба уся в зелених шатах	66
Світає мить лише на мить	67
А літом так: бджола і квітка	68
Зелений коник перші робить кроки	71
Весна у травах квітами цвіла	72

Розділ III. ЯБЛУНЕВИЙ ВАЛЬС

Володимир Козачуку	74
Хай будуть очі в сонячному сяйві	75
Дружині	76
Відчути пальчиками рук	79
Настрахано, сполохано	80
Чужа образа в місячному сяйві	81
Ще світло падає на рампу	82
Столітній дуб про молоді марив	85
Сказала рибка золота	86
В казках пригоди зближені загадкою	87
У відчай не опускайте рук	88
Тік-так, тік-так	91
Печаль, як квіти: темні і бордові	92
Життя втомилось і на довголітті	93
Спогад	94
Сестрі	97
Мамі	98
Котик Вакুলі	101
Поети не вмирають в многолітті	102
Затужило серце, зажурилося	103
Зустрінь мене, моя любове	104

Про автора 105

Літературно-художнє видання

ГНАТЮК
Володимир Миколайович

Квітка печалі

Обкладинка книжки віршів виконана народним художником України Валерієм Франчуком, ілюстрації – колаж, змодельований із живописних полотен Валерія Франчука в інтерпретації його доньки Марічки Франчук

Виготовлення оригінал-макету:
Лілія Ребрик

Формат 70x100/32. Ум. друк. арк. 4.39
Наклад 500 прим. Зам. № 1249

Видавець:
ДП «Експрес-об'ява»
вул. Бульварно-Кудрявська, 26, Київ-54, 01054.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
серія ДК № 4770 від 23.09.2014 р.

Виготовлювач:
ТОВ «Типографія «Від А до Я»